

genoeg voor ~~kinderen, jongens~~ zoowel als meisjes, ~~aanbevolen~~ worden.

Hilde — door Anne de Vries.

G. F. Callenbach. Nijkerk. f 2.90.

Een nieuwe roman van den schrijver van Bartje. „Winter 1938 — 1939” vermeldt de laatste bladzijde. Dit boek sloeg hier onmiddellijk in. Het heeft groote kans eenzelfde triomftocht te maken als „Bartje”, dat in acht talen vertaald werd en waarvan alleen in Nederland reeds 60.000 ex. zijn verkocht. Als we het boek uit hebben, dan is *Hilde* ons dierbaar geworden. En ook haar Mans, den ruwen kerel uit het verschooierde Tranendal, strooper, vechtersbaas — doch met een hart van goud. Door zijn huwelijk met *Hilde* heft hij haar op uit de wanhoop der vereenzaming, als ze zóó geleden heeft door bedrog en onrecht. Na hun huwelijk is het *Hilde*, die Mans opheft, brengt op een hooger levensplan. Met hem samen schrijft zij vooruit, schrijft ze omhoog, de lichtende toekomst tegemoet. Wél struikelt ze, *Hilde*, de sterke, en met haar Mans, die nog sterk moet worden. Wél is het nog eenmaal, alsof dat toch niet kan: dat het goede het kwade zou overwinnen. Des te heerlijker is dan de redding, *Hilde*’s wederoprichting, en aan haar trekt Mans zich weer omhoog. Als het boek uit is, weten we, dat we gerust kunnen zijn omtrent *Hilde* en Mans.

Hilde is een mooi blond meisje uit een afgelegen hoek van Drente. Daar wordt het leven van den enkeling nog beheerscht door de oer-oude ongeschreven wetten van de Saksische gemeenschap, waartegen niemand zondigen mag, op straffe van alleen te staan. Het schoonste gedeelte van dit boek is wel dat, waarin uitgebeeld wordt, hoe de gemeenschap richt: streng, rechtvaardig — hoe ze den schuldige straft, diens slachtoffer helpt op alle mogelijke manieren.

Hilde is een dochter van een keuterboer. Ze is verloofd ver boven haar stand. Naar aloude zede zal ze pas met den rijken boerenzoon trouwen, als deze zeker is van nakomelingschap. Wanneer hij die zekerheid heeft, geeft hij gehoor aan ’t stoken van zijn moeder. En het huwelijk zal *niet* tot stand komen. De verontwaardiging in het dorp, in de

plaggenhutten van het Tranendal, op de boerderijen, is algemeen. De gemeenschap spreekt haar vonnis uit en begint de straf te voltrekken. Tot ze de uiterste strengheid moet gaan gebruiken. De rijke boerenzoon Wubbe wordt met geweld uit zijn huis gehaald, met geweld en in letterlijken zin aan de voeten van *Hilde* gebracht. En volgens de oer-oude Saksische wet is dan het huwelijk voltrokken. Doch nu wijst de trotsche *Hilde* den rijken boerenzoon af en aanvaardt het huwelijksaanzoek van Mans uit Tranendal. Hij zal een plaggenhut voor haar bouwen — hij zal een vader voor haar kind zijn. De gemeenschap heeft even moeite om genoeg te nemen met dezen inbreuk op haar wet. Maar men legt er zich bij neer. Zóó volledig, dat *Hilde* er zeker van kan zijn: haar kind zal nooit anders weten of hooren, dan dat Mans zijn vader is. Als *Hilde* dan zelf de stijging in hun beider levensweg onderbreekt, en er daardoor bij Mans weer zeer veel van het gewonnene verloren gaat, is dat, omdat *Hilde*’s krachten verslappen, daar het Leven zelf haar teleurstelt. Marriëchien is geboren, een gezonde, flinke baby. Marriëchien weigert na tien maanden hardnekkig de moederborst. En nog verwacht *Hilde* geen tweede kind. Dan laat zij, de vrome, de op God vertrouwende *Hilde* toch den moed zakken. Schitterend is beschreven, hoe dan ook *Hilde*’s zegenrijke invloed op het milieu, waarin ze leeft, taant. En zijzelf: „ze kan de vlooiën niet meer an”, zeggen haar schoonzusters met leedvermaak. Haar schoonzusters, die op weg waren om van *Hilde* te leeren, hoe je zelfs een plaggenhut zindelijk en rein van ongedierte kan houden. Doch dan is God zijn dienaar genadig. En als *Hilde* haar Mans verwelkomt, wanneer hij voor ’t eerst in hun tweejarig huwelijk weer eens in de gevangenis heeft gezeten wegens strooperij, kan ze hem de blijde tijding meedeelen. Dan wordt alles goed en: „Ze gaan samen door den koelen morgen, door de zuivere lucht, die zwaar is van beloften”.

De foto van een meisjeskop op den omslag is niet geslaagd. Want zóó stellen we ons toch *Hilde* niet voor: de krachtige, schoone, blonde boerendochter. Dit is toch een stadsche typiste of zoo iets.

S. Lugten-Ruys.